

POSTANOWIENIE

Dnia 27 lutego 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk

w sprawie **M. M.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 27 lutego 2018 r.

zażalenia skazanego na zarządzenie Zastępcy Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 11 grudnia 2017 r., II AKo [...], o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania w sprawie Sądu Rejonowego w T. o sygn. akt II K [...], zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w T. z dnia 21 sierpnia 2014 r., sygn. akt IX Ka [...], na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.,

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

M. M. złożył osobisty wniosek o wznowienie postępowania w sprawie Sądu Rejonowego w T. o sygn. akt II K [...], zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w T. z dnia 21 sierpnia 2014 r., sygn. akt IX Ka [...], a następnie wniósł o wyznaczenie mu obrońcy z urzędu w celu sporządzenia i podpisania takiego wniosku.

Wyznaczona skazanemu obrońca z urzędu w osobie adw. B. Z. pismem z dnia 6 listopada 2017 r. zawiadomiła Sąd Apelacyjny w [...] – w oparciu o przepis art. 84 § 3 k.p.k. – o braku podstaw do sporządzenia wniosku o wznowienie w przedmiotowej sprawie, przedstawiając szczegółową opinię prawną.

Poinformowany o treści opinii obrońcy i wezwany w trybie art. 120 § 1 k.p.k. do usunięcia braku formalnego swojego wniosku M. M. zakwestionował stanowisko dotychczasowego obrońcy wnosząc o wyznaczenie innego adwokata. Postanowieniem z dnia 15 listopada 2017 r. wniosku tego nie uwzględniono i zarządzeniem z dnia 16 listopada 2017 r. ponownie wezwano skazanego do złożenia wniosku spełniającego wymóg formalny z art. 545 § 2 k.p.k. Zarządzenie to doręczono skazanemu w dniu 22 listopada 2017 r. Do dnia 29 listopada 2017 r. wniosek o wznowienie postępowania w sprawie wyżej wymienionej sporządzony i podpisany przez adwokata lub radcę prawnego nie wpłynął.

W związku z tym zarządzeniem Zastępcy Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 11 grudnia 2017 r., sygn. akt II AKo [...], na podstawie art. 120 § 2 k.p.k. odmówiono przyjęcia wniosku skazanego o wznowienie postępowania, z uwagi na nie uzupełnienie braku formalnego pisma przez sporządzenie i podpisanie wniosku przez obrońcę.

Zażalenie na powyższe zarządzenie złożył skazany. W uzasadnieniu środka odwoławczego, powołując się na swoją sytuację finansową, zakwestionował ponownie stanowisko obrońcy z urzędu oraz sądów, które w jego ocenie, poprzez zaniechanie zapoznania się z aktami spraw, oraz istniejący po jego stronie brak możliwości „dotarcia do środków dowodowych” mających charakter nowości, uniemożliwiły ustalenie prawdy materialnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Przedstawiony powyżej przebieg postępowania wznowieniowego prowadzonego przed Sądem Apelacyjnym w [...] i zakończonego zaskarżonym przez skazanego zarządzeniem, nie pozostawi wątpliwości, że ta ostatnia decyzja procesowa jest trafna, a złożone przez M. M. zażalenie na uwzględnienie nie zasługuje.

Skuteczne złożenie wniosku o wznowienie postępowania, jeżeli nie pochodzi od prokuratora, obwarowane jest – zgodnie z treścią art. 545 § 2 k.p.k. – obowiązkiem sporządzenia go i podpisania przez obrońcę lub pełnomocnika, którym może być adwokat lub radca prawny.

Tego rodzaju wniosek, pomimo wezwania skazanego do uzupełnienia braku formalnego w trybie art. 120 § 1 k.p.k., w określonym terminie w przedmiotowej sprawie nie wpłynął. Musiało to skutkować rozstrzygnięciem po myśli art. 120 § 2 k.p.k., i tak też w niniejszej sprawie Zastępca Przewodniczącego II Wydziału Sądu Apelacyjnego w [...] zasadnie zarządziła.

Wniesione przez skazanego zażalenie trafności decyzji tej nie podważyło. W szczególności argumentem przemawiającym za koniecznością uchylecia powyższego zarządzenia nie może być sytuacja finansowa M. M., która w jego ocenie uniemożliwia mu uzyskanie nowych dowodów wskazujących na błędy popełnione w postępowaniu merytorycznym zakończonym wyrokiem Sądu Okręgowego w T.. W toku postępowania wznowieniowego został dla skazanego, właśnie z uwagi na jego stan majątkowy i brak dochodów, wyznaczony obrońca z urzędu, który w sposób właściwy wywiązał się z nałożonego na niego przez sąd wznowieniowy obowiązku. Jako subiektywne supozycje należy przy tym potraktować te wywody M. M. zawarte w zażaleniu, w których sugeruje po stronie obrońcy brak znajomości akt sprawy. O błędności takiego rozumowania przekonuje analiza pisma obrońcy z dnia 6 października 2017 r. świadcząca zarówno o znajomości akt, jak i rzetelnym przeanalizowaniu materiału procesowego pod kątem ustawowych podstaw wznowieniowych, w tym podstawy *propter nova*. Trafnie więc w tym stanie rzeczy Sąd Apelacyjny odmówił uwzględnienia kolejnego wniosku skazanego o wyznaczenie innego obrońcy z urzędu. Sam fakt niezgodności stanowiska przedstawionego przez obrońcę z oczekiwaniami bądź poglądami skazanego nie może być przecież podstawą wyznaczenia następnego obrońcy i czynienia tego dopóty dopóki nie zostanie osiągnięty przez stronę oczekiwany przez nią efekt (zob. postanowienie Sadu Najwyższego z dnia 30 listopada 2015 r., V KZ 50/15, LEX nr 1964190).

Podsumowując powyższe rozważania stwierdzić należy, że zarówno sposób procedowania przez sąd wznowieniowy w przedmiotowej sprawie, jak i ostateczna decyzja procesowa znajdująca podstawę w treści art. 120 § 2 k.p.k., nie nasuwają jakichkolwiek zastrzeżeń tak pod względem faktycznym jak i prawnym.

Z tych względów postanowiono jak w części dyspozytywnej postanowienia.